

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 99.

Anden Session.

38te Møde.

Mandagen den 2den December.

(Fortsat).

Steffensen: Naar den ærede Forslagsstiller har bemærket, at de, som ønske Afløsning, allerede kunne have begjært den, maa jeg bede den ærede Forslagsstiller ikke at tabe af Sigte, at maaffee den største Deel af dem, som kunde ønske Afløsning, ere langt fra deres Hjem, idet de maae kæmpe for Fædrelandet, og at dette kan være dem iveien, for at fremkomme med Begjering om Afløsning saa tidligt, som de ellers kunde ønske. Vi maae derfor med Hensyn til Afløsningen være vaersomme med at indskrænke Tiden mere, end Nødvendigheden fordrer.

Orsted: Da denne Sag forrige Gang var til Forhandling her i Thinget, blev der af en æret Landstingsmand, som sidder nær ved mig, gjort et Forslag, hvori alle Hensyn vare iagttagne med saa stor Billighed, med et saa rigtigt Blik paa Forholdene, og som blev saa vel forsvaret baade af ham og andre af Thingets Medlemmer, at jeg ikke fandt fornødent at tilføje Noget. Jeg ventede derfor, at det her vilde vinde Bifald, og jeg havde ogsaa ventet, at det vilde være blevet antaget i Folkethinget, hvilket Sidste dog ikke er skeet. Jeg skal om Sagen selv ikke videre udtale mig nu; men, da det ligger Forsamlingen saameget paa Hjerte, at den skal imødekomme Folkethinget og søge at befordre Muligheden af, at Loven, hvorom her er Spørgsmaal, kan udkomme, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette Thing har i denne hele Sag, saavel i denne, som i forrige Session, viist den størst mulige Imødekommen. Det oprindelige Lovforslag, som blev fremlagt fra Regjeringen, gif ud paa, at de Arbeidspligtige, for

at erholde Afløsningen, skulde begjere den inden St. Hansdag, den 24de Juni, — et Forslag, som ogsaa aldeles havde Landbolovenes Analogie for sig. Det blev ogsaa uden videre antaget her i Thinget. Men i Folkethinget gjorde man den Bemærkning, at det, da Tiden nu var saa langt fremrykket, ikke vilde være muligt, at Begjeringerne kunde skee saa tidligt, og der blev under Sagens anden Behandling fremsat det Forslag, at det skulde være nok, at Begjæringen indkom inden den 1ste October, og ved den tredje Behandling blev det atter lempet derhen, at det var nok, at de indkom inden den 1ste September. Dette Forslag gif nu tilbage til dette Thing. Det kom her først den 26de Juni, 3 Dage, førend Thinget skulde sluttet, og, dersom den foreskrevne Forretningsorden nøiagtigt skulde have været iagttaget, vilde det ikke have været muligt, at Sagen her kunde være bragt til Afgjørelse. Men efter den høitagede Formands Forslag blev det eenstemmigt vedtaget, at man ikke skulde see herpaa, og Sagen kom da for lige den samme Dag, da Thinget blev sluttet, og man fandt sig eenstemmigt i den Forandring, der var foreslaaet, nemlig at den 1ste October skulde træde istedetfor den 24de Juni, og det, fordi man maatte erkjende, at det forholdt sig saaledes, at det ikke vilde være gjørligt efter den lange Tid, som Rigsdagen havde trukket sig hen, at de Arbeidspligtige kunde i det nu begyndte Aar benytte sig af Loven, saafremt dette Forslag ikke blev vedtaget. Nu blev det siden i Folkethinget gjort gjældende, at Formændene for Afløsningsmændene ikke vare blevne saa betimeligt udnævnte, og Kundgjørelserne derom ikke saa betimeligt skee, at det overalt vilde være muligt, at Begjeringerne kunde indkomme inden den 1ste October, og der blev derfor gjort et nyt Forslag. Dette Forslag blev ogsaa her